35ste jaar. — Nr 75. Zaterdag 23 juni 1888.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen *moeten franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN DEN 23 JUNI.

12 en 19 juni.

Indien de ballotteering te Brussel en te Nyvel, eenen dag vroeger had plaats gehad, zouden wij kunnen zeggen : « het Waterloo der liberale partij » zoo schrijft het *Handelsblad* van Antwerpen.

Nooit weerd inderdaad eene partij zoo plat geslagen als deze leste, in de kiezingen van 1888. De ballotteering te Brussel was reeds eene neerlaag en die neerlag is nu bekrachtigd door de herkiezing der Independenten.

Al onze positiën werden met eer behouden, en wij hebben verscheidene nieuwe zetels veroverd. Dit leste was niet noodig ; doch het bevestigt eens te meer dat het land betrouwen heeft in onze grondbeginsels en in de gematigheid van het tegenwoordig gouvernement.

Reeds werd de liberale partij in 1884 duchtig gestraft. Het land heeft vier jaar later deze straf nog verdobbeld, en men mag dit tijdvak onzer parlementaire geschiedenis noemen : « de straf voor den willekeur, voor de schoolwet en de belastingen. »

Het ministerie-Frère, dat nu zelfs heel zijne partij in zijnen val meesleept, had het land diep misnoegd, bloedig gekrenkt.

Misnoegd en gekrenkt — door zijne brutale afstellingen van gouverneurs ; door zijne ongodsdienstigheid ; zijne dwingelandij jegens de ambtenaars ; zijne hatelijke veranderingen aan de kieswet, die zoowat 10,000 rechthebbenden het kiesrecht afnam.

Misnoegd en gekrenkt — omdat men integendeel beruchte klerken-patenten liet bestaan, waardoor de lijsten van valsche kiezers kroeien, ten einde alzoo de liberale partij willekeurig en voor altijd meester te doen blijven.

Misnoegd en gekrenkt — door de afschaffing der schoolwet van 1842, et het stemmen van de hatelijke schoolwet van 1879 — dat uitbroeisel der Logie — en die maar met 1 stem doorging.

Misnoegd en gekrenkt — door de willekeurige *commissaires spéciaux*, het schandalig schoolenkwest, het tekort van millioenen, het stemmen van millioenen en millioenen nieuwe lasten — en eindelijk door het neerleggen van een wetsontwerp dat onze kinderen maar het *alleman soldaat* dreef.

Geen een van deze punten was men in 1888 vergeten, en vandaag is de liberale partij niet alleen gestraft met de neerlaag ; maar meer dan dat, zij is verbrokkeld en haren ondergang nabij.

Wat zal het gevolg zijn van deze neerlaag ? Voor ons, is zij de besvestiging van het gouvernement voor langen tijd ; voor de liberale partij zullen er uit de neerlaag van gisteren, nieuwe verdeeldheden ontstaan.

Zoo groot, zoo diep is de haat tusschen de broeders van vroeger, liberalen en radikalen, dat de lesten zelfs niet wilden opkomen om tegen den « gemeenzamen vijand, » tegen de « papen » op te trekken. De Jansonisten zagen liever de independenten zegepralen, dan de liberalen der *Ligue*.

Ware de *Association* de *Ligue* bijgesprongen, dan hadde deze leste getriomfeerd ; maar zij, de *Ligue*, zou al heel gauw aan de Jansonisten haren voetzool hebben doen gevoelen ! Nu is het radikalism meester op het terrein, en de *Ligue* moet hopeloos blijven voortvechten of zich openlijk tot het radikalism bekeeren.

Zal zij dat willen ! Of beter gezegd : zal zij dat kunnen ?

Middelerwijl heeft het land op eene klinkende manier doen zien dat het van het franschgetinde liberalism niets weten wil : het heeft doen zien dat de schoolwet van 1879 en de kieswet van 1878, het schoolenkwest en de belastingen van 1884, andermaal veroordeeld waren en bleven.

Doch vooral veroordeeld is het liberaal ontwerp van het *alleman soldaat* en het *veranderen der grondwet*.

Wij, wij mogen zeggen, dat onze denkbeelden van *vrijheid in alles en voor allen*, over eenige jaren nog voor duivelsjagerij uitgescholden door M. Frère, vandaag heel België door triomfeeren : zij hebben het ouverwaagtaam franschgezind liberalism gekaakt en gebroken.

Leve het vlaamsche land !

***

De *Gazette* randt, met eene doffe gramschap, MM. Janson en Féron aan. « De cijfers zijn daar om te bewijzen, dat de *Association* ons haar aandeel stemmen kon brengen, betgeen de overwinning zou geweest zijn voor de liberale partij. Maar MM. Janson en Feron hebben het niet gewild. De vereenigde liberalen hadden immers *hunne* namen niet op de lijst gebracht ! Vele progressisten hebben met ons gestemd ; anderen hebben zich onthouden ; nog anderen, in klein getal, alle schande trotseerende, hebben openlijk voor de klerikalen gestemd. Weest er fier over, MM. Janson en Feron ! Die overwinning is de uwe en gij hebt recht er fier over te zijn. In de Kamer, zijt gij er in gelukt het liberaal ministerie om te werpen. Dezen keer, werpt gij de liberale partij om, en dank aan u, zijn de klerikalen (?) voor langen tijd verzekerd het gezag in handen te houden. »

***

L'Etoile beschrijft de ballotteering stap voor stap. In den aanvang is die beschrijving donker ; somtijds vliegt er een bliksem licht door die duisternis heen. « Ten 3 ure, zegt het blad, verspreidt zich eene neerlaag in een aantal groepen, die voor de *Ligue* hebben plaats genomen. Men is letterlijk neergeslagen. De eerste uitslagen hadden grooten hoop doen ontstaan, en deze was zelfs bij velen zekerheid geworden, toen eensklaps de noodlottige tijding als een donderslag losberste. De leden van den *Werkersbond* verbergen hunne vreugde niet. De onthouders lachen, alsof zij eene eervolle overwinning hadden behaald. Anderen waren ontsteld, in tegenwoordigheid van eene ramp, welker uitgebreidheid zij van nu begrepen ! Men gaat de behaalde uitslagen afroepen : ten 3 1/2 ure is alle hoop verloren... De katholieke kiezers cirkuleeren in open rijtuig met roode bloemen aan het knopsgat. Hun wordt niet het minste kwaad gedaan (!!) Eene bende jongelingen, met het blauw bloemke aan het knopsgat, vertoont zich zingend op de *boulevard Anspach*.

***

't Is gedaan, zegt *l'Etoile* met een mistroostig gezicht, de liberale lijst valt met 200 stemmen minderheid. Niets heeft de radikalen van hunne wraak kunnen afrekken. Te vergeefs heeft de liberale partij van heel het land, een leste beroep gedaan op de radikalen ; de haat behield de overhand ! Er waren 150 stemmers meer dan verleden dinsdag. Die kiezers hebben zeker voor de lijst der independenten gestemd... Voortaan zijn er 100 (?) klerikale (?) afgeveerdigden in de Kamer. Onze neerlaag is niet alleen de neerlaag van éénen dag ; zij ontzenuwt vooraf de werking der liberalen in de kiezingen van 1890. Zij ontmoedigt de provincie, voortaan aan haar eigen overgeleverd. Het is maar in 1890, en later, dat men zal zien welke droevige uitwerksels de ballotteering van dinsdag hebben zal. Ook de ballotteering van Nyvel heeft niet aan onze verwachting beantwoord.

***

In de Kamer, zegt de *Indépendance*, staan wij nu 98 klerikalen tegen 49 liberalen : dus 38 stemmen meerderheid voor de eersten. In den Senaat verliezen wij 1 stem te Nyvel, en 7 stemmen te Brussel, zoodat de konservatieven daar nu eene meerderheid hebben van 33 stemmen : 51 konservatieven tegen 18 liberalen. « Ten gevolge van den afval der radikalen, zijn de klerikalen (?) schier meester van de hoofstad !

Die uitslag is diep bedroevend. Hij verwekt eene levendige verbittering bij de liberalen in de hoofdstad ; hij zal eene diepe smart in het land teweeg brengen (???) »

De *Indépendance* is zoo geslagen, dat zij moet nadenken, vooraleer nog een woord te kunnen uitbrengen. Wij laten de oude Mevrouw aan hare gedachten over...

De nieuwe keizer van Duitschland.

Wij hebben reeds vroeger eenige bijzonderheden meegedeeld over den nieuwen keizer, doch het is niet ongepast er thans wat nader op terug te komen.

Wilhelm II is jong, opbruischend, doch onderworpen aan von Bismarck. Hij is een eerzuchtige jongeling, verzot op oorlogsroem en veroveringen.

Hij werd den 27 januari 1859 geboren. Als prins, ontving hij een uitsluitend militaire opvoeding, betgeen dan ook geheel met zijne neiging overeenkwam, want hij is soldaat met hart en ziel en gelijkt in dit opzicht meer op zijnen grootvader dan op zijnen vader, diezich liever met « de kunsten des vredes » bezighield.

***

Bij voorkeur hield hij zich op met militairen en toen hij de mannenjaren bereikte, was het al zijnen hoogmoed, indien hij aan 't hoofd reed van zijn regiment, of met de officieren van den staf verkenningen maakte of plans teekende.

Hij werd het troetelkind van zijn grootvader en — om zijne soldatenimborst — de vriend van Moltke en Bismarck. Moltke maakte er een veldheer van, en wijdde hem in de geheimen van den generalen staf.

De kanselier vond in dien eugdigen man een werktuig dat hij kon kneden naar zijnen zin. Ook werd Bismark's invloed op Wilhelm zoo groot, dat zijn vader er wel eens om bevreesd werd.

Men moet zichenkel de feiten der leste maanden herinneren om te weten hoe de kanselier gebruik maakte van zijnen invloed op den aanstaanden keizer.

Toen hij den 9 november 1887 te San-Remo zijn zieken vader bezocht, werd iedereen getroffen door het koude uitzicht van den prins. Men kon het aan hem zien dat hij reeds bewust was van den zwaren last, die weldra op zijne nog jonge schouders zou drukken.

Hij kwam niet als een zoon, die bevreesd is voor het leven zijns vaders. Hij kwam meer als een politiek man, die verplicht is geene ontroering te laten blijken.

Men zegde destijds dat hij aan zijnen vader alsdan gevraagd had afstand te doen van zijne rechten op den troon. Dit is onnauwkeurig, want nooit had hij onderhandelingen met den hoogen lijder dan in de tegenwoordigheid der geheele familie.

Hij ging dan veel uit met zijne broeders en zusters, steeds een weinig vooruitstappende, het hoofd omhoog, met zijnen stijven snorbaard, altijd kortaf sprekende, in zijne gelaagdheid zijnen korten en half lammen linkerarm met de rechterhand omhoog heffende.

Nooit bezag hij Dr. Morell Mackenzie, en werd enkel opgewonden toen er spraak was van Bismarck, voor wien hij een diepen eerbied koestert.

In 1881, huwde Wilhelm II de prinses Augusta, dochter van den gewezen hertog van Sleeswyk-Holstein.

Keizerin Augusta is een jaar ouder dan haar gemaal en schonk hem reeds vier zonen. De oudste prins, Friedrich Wilhelm, ou kroonprins, is 6 jaar. Keizerin Augusta wordt algemeen gehouden voor eene vrouw van een zeer huiselijk karakter, wier streven het in geen geval is invloed uit te oefenen op de staatkunde.

Prins Wilhelm is, in zijn huishouden een goed vader. Hij heminl den huiselijken heerd, zooals trouwens al de duitsche vorsten.

Hij houdt veel van zijne jongens, die allen in uniform gekleed zijn.

« Mijne jongens, zegde hij te San-Remo aan zijne moeder, zijn allen gekleed in artilleristen. Zelfs de kleine August, en die is pas achttien maanden.

« Bij het leste feest van den keizer — wijlen Wilhelm — heb ik hen allen doen defileeren voor hun ond-grootvader. Ik had het kommandement.

« Keizer Wilhelm lachte traanen toen de jongste, met zijn kaporaalstreep op de mauw, voorbijtrok, zoo recht en stijf hij maar kon, het hoofd gericht naar Z. M. »

En, voegde de prins er bij : « ik hoop dat het aanstaande kind weer een zoon zal zijn. Voor meisjes heeft men veel te gauw eere-dames en hofhouding noodig. »

***

Wat zal nu de regeering van Wilhelm II voor Duitschland zijn ?

Zal inderdaad de kanselier weer heer en meester spelen, meer nog dan ten tijde van den onden keizer Wilhelm ?

Zal hij gevolg geven aan de droomen van eerzucht en oorlogsroem, die iedereen hem toeschrijft ?

Algemeen heerscht de overtuiging, dat Wilhelm II, in zijne binnenlandsche politiek, eene ten volle gematigde richting zal volgen.

Stads- & provincie nieuws

Wat mag er wel gekomen zijn van de tongersche liberalen ? Gij kunt u de oogen uitkijken dan zult gij er geenen zien.

Over drie weken, voorspelde het genzenblad dat de liberalen in de kiezingen van juni het katholiek ministerie gingen overhoop werpen ; de katholieke meerderheid in de Kamer ging verpletterd worden en het genzenblad bewees dat zoo klaar en zuiver dat de twijfel niet mogelijk was.

De katholieken, zeide het genzenblad, hebben in de Kamer eene meerderheid van 58 stemmen ; wij behoeven er hun maar 28 te ontnemen en dat is niet moeilijk. Vooreerst, Brussel gaat veertien liberalen kiezen in vervanging van veertien onafhankelijken. Namen, Philippeville, Nyvel en Luxemburg zullen het overige doen en daarmee ligt het katholiek ministerie op den grond.

Wij hebben onze genskens verleden week de fabel verteld van Perretje dat zijnen pot melk liet vallen. Vandaag zullen wij hun het fabeltje herinneren van den slimmen liberaal die het vel van den beer verkocht eer het beest geschoten was.

De kiezingen die het katholiek ministerie moesten overhoop werpen, zijn voorbij en de ballotteeringen ook. In plaats van veertien zetels aan de liberalen te geven, hebben de kiezers van Brussel er vijftien aan de katholieken gegeven. En terwijl zij toch met den grooten bezem aan den gang waren, hebben zij bij dezelfde gelegenheid, zeven liberale senateurs buiten gekard en langs de straatdeur op eenen hoop gezet. Nyvel, Namen, Philippeville en Luxemburg hebben zich bij Brussel en bij de overige arrondissementen gevoegd om het doodsvonnis der genzerij uit te spreken.

Men zal vandaag niet meer zeggen dat het de dorpen alleen zijn die de katholieke partij ondersteunen, terwijl de groote steden, die natuurlijk veel verstandiger zijn, hunne ondersteuning aan de liberalen geven. De drie grootste steden van het land : Brussel, Antwerpen, Gent kiezen katholieke representanten en senateurs en veroordeelen de genzerij.

Wat denkt het genzenblad er van ?

Jaarlijksche bedevaart naar Oostacker.

Maandag 16 Juli, zal de jaarlijksche bedevaart van Tongeren-St-Truiden naar Oostacker plaats hebben.

Tot nu toe waren de bedevaarders van Tongeren verplicht zich van twee reiskaarten te voorzien, en te St-Truiden slechts den specialen trein te nemen, met het nog grooter ongemak van 's avonds bij de terugkomst er een uur te moeten stilblijven.

Indien echter het getal bedevaarders van Tongeren en omstreken groot genoeg is, zal de speciale trein uit Tongeren vertrekken en 's avonds rond 10 uren te Tongeren terugkomen, zoodat men slechts een reiskaartje behoeft te nemen in plaats van twee.

Om zeker te zijn dat het getal bedevaarders toereikend is om eenen specialen trein te vragen, zullen de deelnemers zich aangeven bij den eerw. heer kapelaan Indeken, van donderdag aanstaande te beginnen tot den laatste dezer maand.

De prijs heen en weer zal ongeveer 3,50 fr. beloopen.

De dag van het vertrek zal in de hoofdkerk eene uitspraak hebben, waaronder de bedevaarders zullen kunnen communiceeren.

Toelating om vleesch te eten den 29 juli.

Ter gelegenheid van het pauselijk jubile, heeft Z. H. de Paus Leo XIII toegelaten dat de gelooviven dit jaar vleesch gebruiken op den feestdag der HH. Apostelen Petrus en Paulus, hetwelk aanstaande vrijdag 29 juni gevierd wordt.

De doctor **Mooren** van Dusseldorf zal te Luik zijn in het *Hôtel de l'Europe* den 6 JULI aanstaande.

Sterfgeval.

Verleden dinsdag is godvruchtig te Ruckelingen a J. in den ouderdom van 28 jaren, na eene langdurige ziekte, overleden M. Pierre-Jean-Joseph Piron.

Om de goedheid en de oprechtheid van zijn karakter, was M. Piron door iedereen geacht en bemind.

De plechtige lijkdienst heeft verleden donderdag, onder eenen grooten toeloop volks, in de parochiale kerk van Ruckelingen plaats gehad.

DE ZWARTE BEDELAAR (1)

NAAR HET FRANSCH VAN

PAUL FÉVAL.

(4e VERVOLG.)

— Welke schitterende diamanten ! zegde de een, eene rijk getooide dame uit een rijtuig ziende stappen.

— Het zijn valsche ! antwoordde een ander, de schouders ophalende.

— Welk eene frissche gelaatskleur ! riep er een.

— Het is blanketsel ! klonk het antwoord.

Dan vielen de zware vleugels dreunend dicht en allen zwegen.

Bijwijlen kwam een steunpilaar van de kroeg met onzekeren stap aanwaggelen, en bleef eene wijl staan, al vloekende en uitvarende over de onbeschaamdheid en vrekkigheid der rijken. Die heeren geven nooit iets anders dan dat aan de armen. Dan strompelde hij verder naar eene nabuurige herberg om te drinken op de gezondheid dergenen, die honger lijden.

Tegen elf uur, werd het tooneel levender ; de rijtuigen volgden elkander met zooveel snelheid op, dat de deurwachter de koetspoort wagenwijd moest laten openstaan. De nieuwsgierigen konden nu op hun gemak alles afzien, en tevreden met hun avond, keerden zij naar hunne woningen, het den hemel tot een verwijt makende, dat zij niet insgelijks een half millioen rente te verteeren hadden.

In het hotel, begonnen zich de salons te vullen. Het was geen groot bal ; mevr. de Rumbrye gaf maar slechts een eenvoudige *soirée*. Zoo begreep zij het ten minste.

Vele eenvoudige menschen vallen niet goed het verschil dat er bestaat tusschen eene *soirée* en een bal in de groote wereld. Ziehier het kenmerkend verschil : Voor eene *soirée* verzoekt men alleen vrienden, terwijl men voor een bal al zijne bekenden noodigt ; maar de lijst is dezelfde. En, wel beschouwd, zou men al zeer verdachte bekenden moeten hebben, om ze niet onder het getal zijner vrienden te rekenen, als het er enkel op aankomt om ruime salons te bevolken, die een zeer droevigen indruk maken als er geen genoegzaam aantal genoodigden tegenwoordig is.

Hoe dit ook zij, de *soirée* van mevr. de Rumbrye, olschoon geen bal zijnde, bood een genoegzame mengeling van vorstelijke toiletten aan. Het was echter geen zuiver aristocratisch gezelschap dat zich in het salon bewoog, maar een gemengd. En de oningewijden, zouden zich desnoods kunnen afvragen : wat zou het dan wel zijn indien mevr. de markiezin een groot bal gaf ?

In deze vleiende mogelijkheid, ligt de bedoeling en de reden van de onderscheiding waarvan wij gesproken hebben.

Het was half twaalf. Het orkest had zich doen hooren ; de meesteres des huizes was nog niet op haar post.

Met die bevalligheid en die weergalooze gemakkelijkheid, welke de vrouwen van aanzienlijke geboorte als ingeschapen is, nam Helena, in de afwezigheid harer stiefmoeder, de *honneurs* waar en kweet zich voortreffelijk van haar taak ; maar niettemin vroeg toch iedereen zich af waar de markiezin mocht blijven ; M. de Rumbrye had reeds verscheidene keeren bekommerende en ongeduldige blikken gewend naar de deur, door welke zijne vrouw moest binnenkomen.

Eindelijk verscheen zij. Aller oogen vestigden zich op haar ; die der dames met afgunst, die der heeren met bewondering. Een gemompel doorliep de geheele zaal.

Voor ons, die haar straks bij haar bezoek aan den mulat Carral in haar karakter hebben leeren kennen, vertoonde mevr. de Rumbrye zich thans geheel anders. Zij had hare natuurlijke bevalligheid niet afgelegd, maar deze gewijzigd.

Er was geen spoor van hare schteloze houding in haar te bemerken, alles in haar was weerdig en afgemeten : de creoolsche speelde hare rol van voorname dame.

Zij ging langzaam den salondoor, in het oneindige hare komplimenten en hare glimlachjes afwisselende, en zette zich neêr in de onmiddelijke nabijheid van freule de Rumbrye, de eenige in dat luisterrijke gezelschap, die haar den prijs der schoonheid kon betwisten.

Men moet zich niet verbeelden dat mevr. de markiezin haren tijd sinds haar tehuiskomst verspild had.

Toen zij Carral dien avond verlaten had, was het reeds over negen. Hoe schoon men nu ook wezen mag, vordert het toilet op haar leeftijd veel zorg. Vandaar hare vertraging.

Bij het binnenkomen, wierp zij Helena eenen vriendelijken hoofdknik toe, welke het jonge meisje met een eerbiedige buiging beantwoordde. Er lag in die buiging een weinig gedwongenheid en veel koelheid.

Het bal hervatte zijn gang. Intusschen zullen wij kennis maken met de nevenspersonen van onze geschiedenis.

De markies de Rumbrye was een oud, rechtschapen edelman van den echten stempel. Hij had zijne vrouw vroeger innig liefgehad en zijn huwelijk behoorde voorzeker niet tot die, welke men uit belang noemt, maar de hooze tongen beweerden, dat hij haar mettertijd beter had leeren kennen en deze grondiger kennismaking niet ten voordeele van mevr. de markiezin was uitgevallen.

Deze echtvereeniging werd door vele lieden als eene *mésalliance* beschouwd en de gevolgen er van waren niet gelukkig geweest.

De uiterlijke schijn was niettemin bewaard gebleven, gelijk het tusschen welopgevoede echtgenooten betaamt. In dit opzicht, toonde M. Rumbrye zich gestreng.

Dit gemis van huiselijke eensgezindheid maakte M. de Rumbrye barsch en weinig geneigd veel in de wereld te verkeeren. Oud uitgewekene, met weerdigheid en eerbewijzingen door den ouderen tak der Bourbons overladen, onderwierp hij zich aan de eischen van zijne hooge positie en gaf van tijd tot tijd partijen, maar die feesten hinderden hem en hij zou het gezelschap zijner gelijken hebben willen vluchten.

Gelijk wij reeds gezegd hebben, had mevr. de markiezin een zoon uit haar eerste huwelijk. Zij had dien zoon grenzeloos lief, het was misschien het eenige lofweerdige gevoel, dat in het hart van die vrouw huisde, welke het toneel met alle bekoorlijkheden scheen begiftigd te hebben om te beter den zwarten en afzichtelijken afgrond van hare ziel te verbergen.

Al de genegenheden van M. de Rumbrye waren vereenigd op zijne dochter Helena, die hij ook uit een eerste huwelijk had en het verheugde hem, geen kinderen uit zijn tegenwoordige echtverbintenis te hebben.

Uitgezonderd Helena, beminde hij niemand anders op de wereld, tenzij den koning en een weinig onzen vriend Xavier, die door een gelukkig toevalt, wee jaren te voren, tijdens de beroeringen der *Honderd dagen*, zijn beschermer geweest was. Dit was overigens een van die diensten, welke ieder rechtgeaard man kan ontvangen of bewijzen.

Xavier, wiens kindschheid gewiegd was geworden met het verhaal der overwinningen van Napoleon, had met geestdrift den terugkeer des overweldigers begroet, die voor hem de verpersoonlijkte glorie van de fransche wapenen was.

Zijne welbekende gevoelens hadden hem in staat gesteld met goed gevolg den voormalige uitgewekene te verdedigen tegen de beleedigingen van die lafhartige deugnieten, die den overwinnaar meenen te verheerlijken door den overwonnene onophoudelijk te hoaen en te beschimpen.

Deze dienst bracht Xavier met M. de Rumbrye in kennis. Ondanks het verschil in jaren en meening, ondanks den grooten afstand, die hen onder opzicht van het maatschappelijk standpunt van elkander scheidde, ontstond er tusschen hen een soort van vriendschap. De markies was de man om 't voortreffelijk karakter van den jonkman naar waarde te schatten. Hij gaf hem toegang tot zijn huis. Hij ging verder, hij sprak soms tot hem op eene wijze om in dat blijk kinderlijk hart eene zekere hoop op te wekken.

Het woord hoop zegt misschien te veel, maar het is zeker dat Xavier, Helena de Rumbrye, wier voortreffelijke hoedanigheden hare lichamelijke schoonheid nog overtrof, niet ongestraft had kunnen zien. Buiten hun meêweten, werden zij tot elkander aangetrokken onder het oog van M. de Rumbrye, die glimlachend getuige was van dat gevoel, dat eerbiedig van den eenen kant, maagdelijk van den anderen en onbeispelijk zuiver van beide zijden was.

Helena was een innemend jong meisje. Hare schoonheid bestond meer in de uitdrukking dan in de volmaakte regelmatigheid harer trekken. Hare groote, blauwe oogen hadden een zachten, vriendelijken opslag ; haar beweeglijken mond had ternauwernood te spreken om zich te doen verstaan. Zij was zeer godvruchtig en kende geen grooter genot dan de liefdadigheid, maar zij was ook vastberaden en bezat als het noodig was, een onverzetelijke wilskracht.

Zij had te vroeg hare moeder verloren : eene edele voortreffelijke vrouw, die haar geleerd had op God te betrouwen. Haar vader had haar niet aan de zorgen van mevr. de Rumbrye toevertrouwd, hij had haar zelf opgevoed, vrij onder het nauwlettend toezicht van de vaderlijke liefde.

Mevr. de Rumbrye, die hare reden had om het vertrouwen en de vriendschap van Helena te winnen, had zich van den beginne al vol voorkomendheid getoond en haar nooit anders dan streelende woorden toegevoegd.

Maar Helena wantrouwde mevr. de Rumbrye. Zij geloofde niet aan hare genegenheid. Bij wijlen, maakte zij zich zelven een verwijt van die koelheid welke haar in de tegenwoordigheid harer stiefmoeder overmeesterde, maar zij had het

(1) Verboden nadruk voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des gens de lettres* van Parys.